

nu este astfel pentru că este perfect, ci pentru că cu hotărâre reînnoită repete mereu *da-ul* său. Este tocmai acest *da* care ne face să fim buni, chiar dacă va trebui să ne zbatem printre multe greutăți pricinuite de faptul că trăim scufundați într-o mare vijelioasă.

O întrebare care ne privește. Iisus încheie discursul Său, întrebându-i pe ucenici: «Înțeles-ați toate acestea?» (v. 51). Și ei răspund un hotărât «Da», poate dintr-un pic de simplă îngâmfare. Și noi? Din inima noastră să țâșnească mai curând această rugăciune smerită:

«Doamne Iisuse, noi nu putem să spunem că am înțeles tot ceea ce ne-ai zis, dar vrem să Te implorăm să ne faci să înțelegem cel puțin un pic pe rând, zi cu zi, luminându-ne cu Duhul Tău. Vrem să te implorăm de a continua de a avea răbdare cu noi. Nu te obosi, Doamne, de a ne repeta «toate acestea» – adică, tainele Împărăției Tale – și de a vorbi inimii noastre suscitând în noi o dorință înflăcărată de Tine.

Doamne Iisuse Hristoase fă să devenim, dacă nu cărturari înțelepți și inteligenți, cel puțin ucenici sânguincioși și neobosiți în a căuta Chipul Tău și în a clădi Împărăția Ta de dragoste și de pace. Amin».

MONAHIA ANNA MARIA

«ASEMENEA ESTE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR CU O COMOARĂ ASCUNSĂ ÎN ȚARINĂ»

Matei 13, 44-52

Evanghelia ne face să medităm trei foarte scurte parabole care proclamează întâietatea lui Dumnezeu și nevoia de a nu pune nimic înaintea căutării Lui și a Împărăției Sale, de a nu cădea în riscul de a strica prostește timpul vieții prezente și de a fi găsiți la sfârșit bogați de multe lucruri, dar lipsiți de esențial.

Înainte unei astfel de responsabilități, ne simțim cu toții ca și «copii care nu știu ce să facă». De aceea, Biserica ne ajută să cerem darul de a discerne și de a alege nu doar binele în loc de rău, ci binele cel mai mare și veșnic față de alte bunuri de pe al doilea plan și trecătoare care, absolutizate, din mijloace bune riscă să devină idoli care ne îndepărtează de la calea adevăratei vieți.

Asemenea este Împărăția cerurilor cu o comoară... Ce este această comoară ascunsă? Aur, bani? Și ce este mărgări-

tarul? Este unul dintre acele bijuterii cu care multora place să se îmbodobească ostentând prestigiu și bogăție? Nu. Această comoară, acest mărgăritar, spune Domnul – este «Împărăția cerurilor». Ea are o valoare așa de mare că poate să fie doar primită în dar, pentru că nimeni niciodată ar putea să-i plătească prețul. Cu toate acestea, pentru a o putea primi, pentru a fi adecvați de a primi harul, este necesar de a da ceva din al nostru, adică: de a-l căuta cu o dorință intensă și de a renunța din tot sufletul la toate alte lucruri. Dacă se renunță fără bucurie, este semnul că comoara găsită – Împărăția cerurilor – nu ne este deajuns; este semnul că inima noastră a rămas lipită încă de *alte* bunuri chiar dacă din punct de vedere material ne-am dezlipit.

De exemplu, tânărul bogat chiar dorind în vreun fel și într-o oarecare măsură viața veșnică, când Iisus îi propune de a vinde tot ceea ce are și de a-L urma, nu găsește curajul de a lua această hotărâre și se îndepărtează întristat (cf. Mt 19,16-22). Neștiind să renunțe la bunurile sale materiale, se află singur și plin de tristețe, pentru că niciun bun pământesc poate să umple dorința inimii omenești însetată de Dumnezeu.

Iisus se propune pe Sine ca și Totul. A-L primi ca și comoara noastră cere însă o disponibilitate și o schimbare radicală, o convertire adevărată. În centrul *eului* nostru, nu trebuie deloc să punem proiectele și ideile noastre, ci pe El, Calea Sa, Cuvântul Său, taina Sa care este crucea și învierea. Dacă noi suntem dispuși de a vinde aceste "bunuri personale" ale noastre, Iisus ne va da în schimb comorile cerești. Ce anume se poate

dori mai mult? Și totuși, cât suntem de meschini în a cere reduceri? De câte ori am vrea să "coborâm" prețul!

Tentația materialismului este gata de a ne asalta mereu: de ce să pierd atâtea lucruri pentru unul singur? De ce să renunț la bunuri care se văd, pentru unul care nu se vede?

Este, într-adevăr, anevoioasă lupta împotriva a noi înșine pentru a nu ne închide într-un interes imediat ci de a pune în schimb viața sub semnul gratuității, a frumuseții și a iubirii credincioase de Dumnezeu.

Împărăția cerurilor este asemănătoare unui năvod... Prin intermediul "năvodului" predicării, se deshide înaintea tuturor calea mântuirii. Totuși, putem să fim pești "buni" sau "răi". Cu această parabolă, deci, Iisus ne reamintește responsabilitatea noastră personală în fața harului primit. În Epistola către Filipeni, după ce a declarat: «Toate le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc» (cf. Fil 3, 8), sfântul Pavel adăugă imediat: «Fraților, eu încă nu socotesc să o fi cucerit. Dar nu fac: uitând cele ce sunt în urma mea și tinzând către cele dinainte, alerg la țintă, la răsplata chemării de sus, a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus» (3,13-14).

După ce a găsit comoara, aventura creștinului nu se încheie, dimpotrivă, începe. Este deci nevoie ca el să pornească la drum, pe strada din spatele lui Hristos și să înainteze până va ajunge la cea mai mare asemănare cu El.

În fiecare zi se caută și se găsește comoara; în fiecare zi trebuie să crească angajarea spre sfințenie. Adevăratul sfânt